



ת"פ (קריות) 23331-11-23 - מדינת ישראל נ' Koubrom Da Weet Abreha Daweet Abreha Kou Weet Abreha Daweet Abreha Kou

ת"פ (קריות) 23331-11-23 - מדינת ישראל נ' Koubrom Da Weet Abreha Daweet Abreha Kou שלום
קריות
ת"פ (קריות) 23331-11-23
מדינת ישראל
נגד

Koubrom Da Weet Abreha Daweet Abreha Kou
בית משפט השלום בקריות
[02.12.2024]

כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה
גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירת פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין. תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין; הערה: בכתב האישום צוין בשגגה רק סעיף 335(א)(1)). בהתאם לעובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לאישום הייתה היכרות מוקדמת בין הנאשם לבין המתלונן. ביום 17.9.20 סמוך לשעה 22:40 ניגש הנאשם אל המתלונן ברחוב וכעס על כך שהוא נפגש עם בחורה עמה נהג הוא לצאת קודם לכן. בנסיבות אלו, היכה הנאשם בראשו של המתלונן באמצעות בקבוק בירה מזכוכית וגרם לפצע בראשו בדמות המטומה תת עורית פרונטו-טמפורלית שנסגרה בסיכות וחבישה.
 2. להשלמת התמונה ייאמר כי במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים על הפניית הנאשם לתסקיר וככל שמסקנותיו תהיינה חיוביות (באופן אותו הגדירו הצדדים) תגביל עצמה המאשימה לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות. ההגנה מנגד, כך הוסכם, תוכל לטעון באופן חופשי.
- תסקיר שירות המבחן



3. שירות המבחן פרט בהרחבה את נסיבות חייו של הנאשם ומטעמים של צנעת הפרט לא ארחיב בדברים. בתמצית ייאמר כי הנאשם כבן 33, מנהל מערכת יחסים זוגית ולזוג שני ילדים. הנאשם עלה ארצה כפליט מאריתריאה לפני כ-14 שנים והוא מחזיק באשרת שהייה זמנית המתחדשת מידי שנה. הנאשם תיאר את המורכבות וקשיים עמם התמודד וציין שכיום הוא עובד לפרנסתו ומנהל מערכת יחסים משפחתית זוגית יציבה. ביחס לביצוע העבירה הודה הנאשם במיוחס לו, קיבל אחריות מלאה למעשיו וביטא חרטה על הפגיעה במתלונן. כן תאר שבמהלך האירוע חש פגוע מדברי המתלונן וציין שפעל בחוסר שיקול דעת בעודו תחת השפעת אלכוהול, אך הדגיש שהתנצל בפני המתלונן וכי כיום אין ביניהם כל קשר וככל שידוע לו הוא אף אינו מתגורר בארץ. הנאשם תאר את האירוע כחריג ושאינו מאפיין את אישיותו והביע חשש מהשלכות ההליך הפלילי על שהותו בארץ ועל יכולתו להתפרנס. שירות המבחן התרשם מאדם בעל יכולת התמדה וחריצות המגלה מחויבות למשפחתו. ביחס לעבירה התרשם שירות המבחן מהכרה של הנאשם בהתנהגותו הפוגענית, מכך שהוא מצר על הנזק שגרם למתלונן ומוכן לפצותו. בצד זאת ציין שירות המבחן שהנאשם לא גילה נכונות לבחון את הצורך בטיפול הקשור בנושא אלכוהול, אך הסכים לשתף פעולה עם שירות המבחן ככל שיידרש. לסיכום, העריך שירות המבחן את הסיכון לחזרתיות כנמוך והומלץ על ענישה בדמות צו של"צ, התחייבות ופיצוי. טיעוני הצדדים לעונש והראיות
4. ב"כ המאשימה הגיש טיעון כתוב והשלימו על פה. הודגשו חומרת המעשה, הערכים המוגנים שנפגעו וכן הנזק שנגרם למתלונן. כן הוצגו תמונה ותיעוד רפואי. לאור כך טענה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 14-24 חודשי מאסר וברמה האופרטיבית, ובהתאם לחלקה בהסדר הטיעון, עתרה לעונש מאסר למשך 9 חודשים לריצוי בעבודות שירות ולענישה נלווית.
5. ב"כ הנאשם הציג פסיקה ועתר לקביעת מתחם ענישה שתחילתו במספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. הסנגור הדגיש כי הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשים, הוא מצר עליהם, חלפו מאז האירוע 4 שנים וכי הוא מעולם לא חטא בדבר מעבר לאירוע זה. כן טען הסנגור שמדובר באדם שעבר חיים קשים כפליט, הוא עובד לפרנסת משפחתו ומקיים מערכת יחסים זוגית יציבה. עוד הפנה הסנגור לכך ששירות המבחן העריך את רמת הסיכון כנמוכה. לאור כל זאת טען הסנגור שראוי לסטות במקרה זה ממתחם הענישה משיקולי שיקום, לאמץ את המלצות התסקיר ולהימנע מענישה בעבודות שירות על מנת שלא לפגוע ביכולתו של הנאשם לפרנס את משפחתו.
6. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו, תאר את האירוע כחריג והדגיש שהתנצל בפני המתלונן ונפרד ממנו לשלום כשעזב את הארץ. כן הדגיש את תפקודו החיובי לאורך שנות חייו בישראל וסיפר על יציבותו התעסוקתית והעזרה שהוא מעניק לבני משפחתו. דיון והכרעה
- קביעת מתחם הענישה
7. דומה שאין שיחלוק על חומרת האירוע והסיכון שנבע ממנו לגופו של המתלונן ואף מעבר לכך. מדובר במכה בראשו של אדם באמצעות בקבוק זכוכית ואין צורך בהסברים מפורטים לצורך הבנת חומרת המעשה ופוטנציאל הסיכון הטמון בו.
8. הערכים המוגנים שנפגעו בשל מעשי הנאשם ברורים. מדובר בפגיעה בשלום גופו, ביטחונו ושלווה נפשו של המתלונן. הפגיעה בערכים אלו במקרה זה גבוהה לאור השימוש בנשק קר (בקבוק זכוכית), מהות הפגיעה ופוטנציאל הנזק. אלימות כגון זו, המתרחשת במרחב הציבורי, מטילה אימה על הציבור ופוגעת קשות בתחושת הביטחון של הפרט והחברה. בעניין זה צוין כי "תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא יפול קורבן לתקיפה ספונטנית" (רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020)).



9. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה אציין כי הגם שמקובל על"י שמדובר באירוע ספונטני שלא תוכנן מראש, אין בכך להוות נסיבה לקולה ואדגיש שמדובר באירוע על רקע מעין רומנטי, לפיו הנאשם כעס על כך שהמתלונן התרועע עם אישה שהנאשם קיים איתה בעבר מערכת יחסים רומנטית. ביחס לנזק שנגרם אציין כי הנאשם הורשע אמנם בעבירה של פגיעה אך עובדות כתב האישום מתארות המטומה שספק אם היא מהווה "פצע" כהגדרתו בסעיף 34כד לחוק העונשין ואולם צוין גם שהמתלונן נזקק לסגירת הפצע עם סיכות כך שהעובדות מקיימות את יסודות סעיף האישום (והנאשם אף הודה בכך ודומה שמדובר בניסוח לא מדויק בלבד). עם זאת אציין שלפי עובדות כתב האישום אין מדובר בנזק חמור (מבלי להקל בכך ראש כמובן) וכך גם עולה מהמסמך הרפואי, אך מובן שפוטנציאל הנזק היה גבוה וזאת על רקע השימוש בבקבוק זכוכית.
10. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של מקרים כי על בתי המשפט לתרום תרומתם בביעור נגע האלימות הפושה בחברה וציין כי "יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח" (רע"פ 5128/21 אחדמ סלאמה נ' מדינת ישראל (15.8.2021)).



11. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים, בשינויים המחויבים (לרבות חומרת העבירה שיוחסה לנאשמים השונים מול זו שיוחסה כאן): רע"פ 5955/23 שלומי בן שמשון נ' מדינת ישראל (14.8.2023), בו הורשע נאשם בעבירת פציעה כשהעברין מזוין ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם היכה בחוזקה את אב גרושתו בראשו באמצעות אבן וגרם לו לפציעות בראשו; רע"פ 1601/14 פרץ נ' מדינת ישראל (3.3.2014), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם על חומרת עונשו - 10 חודשי מאסר בפועל, לאחר שתקף את המתלון באמצעות בקבוק זכוכית בראשו; רע"פ 8699/15 אחמד אבוהאני נ' מדינת ישראל (17.12.2015), בו נידון נאשם ל-8 חודשי מאסר בפועל לאחר שהיכה אחר באמצעות חפץ חד בראשו ופצע אותו; רע"פ 3682/22 אסף גולן נ' מדינת ישראל (2.6.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות (תוך שימוש בנשק קר) ואיומים ונידון לתשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. במקרה זה הכה הנאשם במתלון באגרופים, הצמיד אולר לאוזנו ואיים להרגו. למתלון נגרמו חתך שטחי בקרקפת ושריטות מאחורי אוזנו השמאלית. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם וציין כי "העונש אשר בית משפט השלום גזר על המבקש הולם את חומרת מעשיו, מתחשב כראוי במכלול נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות - ואף מקל במידת מה עמו"; ע"פ 8505/21 ששקוב נ' מדינת ישראל (8.6.2022), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר שתקף את המתלון באמצעות אלה. למתלון נגרמו המטומות ושבר ברגלו ונקבע מתחם ענישה הנע בין 32-50 חודשי מאסר. על הנאשם, נעדר עבר פלילי ששולב בטיפול, הוטלו 32 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 6817/22 אשר פריג' נ' מדינת ישראל (18.10.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות החזקת סכין ופציעה כשהעברין מזוין ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. במקרה זה, בשל סכסוך, דקר הנאשם את המתלון בכף ידו השמאלית וגרם לו לחבלות וחתכים שהצריכו תפירה. נקבע כי מתחם הענישה נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון ציין כי "מעשים אלו דורשים ענישה הולמת ומרתיעה המבהירה כי סכסוכים אינם באים לפתרונם בדרך של אלימות. סופה של התנהלות אלימה שכזו, בגין עניין של מה בכך, ראוי שיהא עונש משמעותי של מאסר בפועל"; עפ"ג 5778-03-22 אנור חסאן נ' מדינת ישראל (16.6.2022), בו נידון נאשם ל-12 חודשי מאסר בפועל בשל כך שחתך בסכין את רגלו של המתלון; עפ"ג 29072-05-22 מדינת ישראל נ' שמעון אזולאי (30.11.2022), בו נידון נאשם לעונש מאסר בן 18 חודשים (וכן הפעלת מאסר מותנה) בשל כך שדקר את המתלון אגב סכסוך נהגים; ת"פ 15515-07-15 מדינת ישראל נ' אזולאי (12.9.2016), בו נידון נאשם ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות לאחר שהיכה את המתלון בצוואת באמצעות פרופיל מתכת בראשו וגרם לו לחתכים שהצריכו תפרים. כן אפנה לגזרי דין שניתנו על ידי מותב זה: ת"פ 54205-08-24 מדינת ישראל נ' טללה (17.11.2024), בו הוטלו על נאשם 14 חודשי מאסר בגין פציעת מתלון בראשו באמצעות מספר מכות במוט ברזל. נקבע מתחם ענישה הנע בין 10-30 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 20492-12-23 מדינת ישראל נ' סיטוטאו קאסיה (15.1.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת פציעה כשהעברין מזוין בכך שתקף את המתלון באמצעות ידיו ורגליו וכן היכה בו באמצעות בקבוק זכוכית בראשו וגרם לו לחתכים שהצריכו תפירה. נקבע מתחם ענישה הנע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל והנאשם נידון ל-12 חודשי מאסר ועונשים נלווים.
12. סיכומי של דבר, בשים לב לכל האמור לעיל, אני סבור שמתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבות ביצועה, נע בין 9-24 חודשי מאסר, בצירוף ענישה נלווית. קביעת עונשו של הנאשם
13. שני הצדדים ראו את עניינו הכולל של הנאשם כמצדיק מתן משקל ממשי לשיקולי השיקום ועתרו לענישה החורגת לקולה ממתחם הענישה. המחלוקת בין הצדדים עניינה מידת החריגה ממתחם הענישה - האם כעמדת המאשימה לעבודות שירות או שמא כעמדת ההגנה (ושירות המבחן) לשל"צ. אפנה לדון בשאלה זו.
14. הנאשם שלפני צעיר יחסית (כבן 33), הוא איש משפחה ועבודה וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. נתוניו האישיים חריגים וקשים כמפורט בתסקיר. הנאשם נמלט מאריתריאה לישראל, עבר שנים קשות של מחסור וכיום הוא בעל משפחה, אב לילדים קטנים, עובד ומתקיים בכבוד. הנאשם קיבל אחריות למעשיו בהזדמנות הראשונה, היכה על חטא, הפנים את חומרת המעשה ולפי התרשמות שירות המבחן הוא מגלה הבנה להתנהלותו הכושלת. שירות המבחן התרשם מאדם נורמטיבי, עובד ומתפקד אשר העבירה שעבר אינה מאפיינת את התנהלותו. הוא גילה אמפטיה כלפי הנזק שנגרם למתלון וביקש לפצותו. לאור כך העריך שירות המבחן שהסיכון הנשקף ממנו נמוך. לכך יש להוסיף את חלופ הזמן המשמעותי מאז האירוע (מעל 4 שנים) ואת העובדה כי מאז לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים.
15. נתונים אלו מלמדים על סיכויי שיקום משמעותיים שיש בהם להוביל לחריגה ממתחם הענישה (ע"פ 6637/17 אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.2018), פסקאות 23-25 לפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז); רע"פ 7683/13 דוד פרלמן נ' מדינת ישראל (23.2.2014)). מסקנה זו, כאמור, מקובלת אף על המאשימה ולדידי יש בה אף להצדיק בנסיבות העניין הימנעות מענישה בדמות מאסר בעבודות שירות והסתפקות בצו של"צ. אנמק מסקנתי להלן.



16. אין מחלוקת כי "שיקולי השיקום, הם אינם חזות הכול, ובצד ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה" (ע"פ 5376/15 ניסים ביטון נ' מדינת ישראל (11.2.2016)). משכך, אף אם קיימים בעניינו של נאשם פלוני סיכויי שיקום ממשיים, אין חובה להעדיף את שיקולי השיקום על פני יתר שיקולי הענישה. ואולם, עניינו אינו עוסק בשאלה אם נכון להעדיף את שיקולי השיקום, שכן לכך מסכימה אף המאשימה. עניינו בשאלה מהו העונש ההולם את נסיבות האירוע הכוללות.
17. אכן, קיים הבדל משמעותי בין עונש מאסר בעבודות שירות לבין צו של"צ, הן מבחינה נורמטיבית-ערכית והן מבחינה מעשית (ראו בנושא רע"פ 10002/17 מדינת ישראל נ' ניסים מור (18.7.2018), פסקה 27) ויהיו מקרים בהם לא יהיה די בצו של"צ לצורך השגת תכלית הענישה הנדרשת. ואולם, במקרה זה דומה שעונש מאסר בעבודות שירות עלול לפגוע באופן משמעותי בנאשם אשר יאבד את מקום עבודתו (ובכל מקרה יתקשה מאוד להתפרנס מספר חודשים) ובכך יפגעו אף בני משפחתו. סברתי שעל רקע מכלול הנסיבות מדובר בתוצאה שניתן להימנע ממנה מבלי שתפגענה יתר תכליות הענישה. מסקנה זו מתחזקת לאור העובדה שמדובר במי שנתוני מלמדים על שיקום "עמוק" עד כי שירות המבחן העריך את הסיכון להישנות כנמוך וכידוע "המשקל שיש לתת לשיקולי שיקום אמור להיות מושפע מאורכה של כברת הדרך שכבר עבר הנאשם" (ע"פ 1167/21 טארק חוג'יראת נ' מדינת ישראל (31.5.2021), פסק דינה של השופטת ברק-ארז). כמו כן, תומכת במסקנה זו העובדה שחלפו מאז האירוע ארבע שנים, כך שהאינטרס הציבורי שבמיצוי הדין עם הנאשם, במחיר של פגיעה קשה בו ובבני משפחתו, פחת. כן אציין שהיקפו של צו השל"צ המוצע על ידי שירות המבחן רחב כך שמדובר בענישה שאינה קלה.
18. כאן המקום להתייחס לכך ששירות המבחן לא המליץ על שילוב הנאשם בטיפול. אכן, הנאשם סבר שאין מקום להליך טיפולי הקשור לאלכוהול וזאת לאור כך שהוא אינו נוהג לשתות מעבר לשתייה חברתית, אך הסכים לכל טיפול ששירות המבחן יראה לנכון. דומה כי שירות המבחן סבר שאין צורך בהליך הטיפולי לצורך הפחתת המסוכנות שהרי העריכה כנמוכה ואולם, ראיתי במקרה זה חשיבות במעורבות שירות המבחן ולו לתקופה קצרה על מנת לסייע לנאשם ולוודא שקשייו מקבלים מענה טיפולי מתאים. לכן, יחד עם צו השל"צ אורה אף על צו מבחן למשך 12 חודשים.
19. לאור כך, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:
א. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי גוף האדם.
ב. צו של"צ למשך 250 שעות. שירות המבחן יגיש תכנית של"צ בתוך 45 ימים.
ג. צו מבחן למשך 12 חודשים.
מובהר לנאשם בלשון פשוטה שעליו לבצע את שני הצווים בהתאם להנחיות שירות המבחן ואם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיעם ולהטיל עליו ענישה חלופית.
- ד. פיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.25 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. מובהר שאין בכך למצות את מלוא נזקיו של המתלונן והוא רשאי להגיש תביעה אזרחית. המאשימה תמציא בתוך 30 יום למזכירות את פרטי המתלונן ותביא לידיעתו את תוכנו של גזר הדין. המזכירות תמציא את גזר הדין לשירות המבחן.
- הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.
ניתן היום, א' כסלו תשפ"ה, 02 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.